

den tredje Indvending, at det var dog maasse noget byrdefuldt for Lyendet, naar det kun fik en midlertidig Ophævelsespaategning, at det da skulde møde igen for at faae en ny Ophævelsespaategning. Dertil skal jeg kun svare, at hvor der verserer en privat Sag mellem Parterne, skal Lyendet alligevel møde eller lade møde ved en Anden — det behøver ikke at møde personlig — for at faae denne Paategning ophævet. Men ialtsald er enhver Indvending om, at der maasse volbes Lyendet Besværighed, slaaet til Zorden derved, at Vædringsforlaget bestemmer, at saafremt Bortvisningen af Lyendet har været uberettiget, eller saafremt Husbonden uden Berettigelse har vægret sig ved at ophæve Paategningen, skal Lyendet have Erstatning. Det vil i de fleste Tilfælde være Lyendet aldeles ligegyldigt, om det kan komme til at gaa ledigt i en Maaned, naar Husbonden skal erstatte det Tabet derved. Det var den ærede Ordførers Hovedindvending, at Ophævelsen kun var midlertidig, og at der altsaa kunde tænkes et Moment, hvor Terminen for Lyendeforholdet ikke oar udløben, medens Husbonden havde Dom for, at han ikke var pligtig til at have Paategningen, og Lyendet paa den anden Side ikke havde Tjeneste endnu, idet Skiftetiden ikke var kommen. Dertil svarede jeg allerede den Gang: Naar Husbonden har faaet en saadan Dom, har Lyendet heller ingen Ret til at fordræ Paategningen ophævet og maa altsaa tage Stæde for Hjemgjæld, fordi det har forladt Tjenesten. Jeg har nu hørt den ærede Ordførers og den ærede Ministers Bemærkninger, men imod mit Vædringsforslag har jeg ikke hørt anføre ret Meget. Jeg skal imidlertid udtale, at jeg netop puffer det kritiseret i Enkeltledningerne til det Yderste for at se, hvorvidt det er brugbart eller ikke. Udvalgets Forslag forekommer mig, som sagt, hvad jeg tilstrækkelig har udtalt forrige Gang, alt Andet end praktisk og brugbart, navnlig fordi det forsøger Uleiligheden og Banfeligheden for Lyendet ved at lade det rende, som man siger, fra Derodes til Pilatus for en saadan Sags Skyld. — Jeg skal, som sagt, ikke komme nærmere ind paa § 8 og maa derfor blot tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger til de mange, der ere fremkomne fra den ærede Ordfører med Hensyn til Lovforslagets § 7, netop fordi han for en væsentlig Del inddrog mine Uttringer deri, men jeg skal gjøre det ganske kort. Jeg kan ikke se disse fine Banfeligheder i Affattelsen af § 7, første Stykke, som den ærede Ordfører har fundet, og jeg vedbliver at formene, at man uden Frygt kan overlade det til Dominolene at afgjøre, hvorvidt Husbonden eller Lyendet har oversiddet en rimelig Frist, inden de forlange en saadan Paategning, som nævnes i Paragrafens første Stykke. Derimod gjorde den ærede Ordfører en ny Bemærkning til Paragrafens første Stykke, nemlig den, at man slet ikke kunde forstaa Udtrykkene, fordi

det jo kunde tænkes, at Lyendeforholdet blev stiftet igennem en Fæstemand. Dertil maa jeg rigtig nok svare, at efter min Mening maa en Fæstemand, naar han paa Husbondens Vegne fæster et Lyende, betragtes som den, der optræder som Husbondens Befuldmægtigede eller i alt Fald — for at bruge et juridisk Udtryk — som negotiorum gestor for Husbonden, og han maa saa naturligtvis ogsaa paa Husbondens Vegne kunne kræve Paategningen i Studsmaalsbogen, saa at det forekommer mig, at der aldeles ikke kan være Tale om nogen Banfelighed. Endelig sagde den ærede Ordfører om det samme Stykke af § 7, at det var noget besynderligt, at forlange den yderligere Betingelse, som der her forlanges, nemlig Paategning; efterat Lyendeforholdet er stiftet og Lyendekontrakten allerede er afsluttet, vilde det være besynderligt og Noget, der ellers ikke er kjendt, bagefter at forlange en yderligere Betingelse, nemlig Paategning. Dertil skal jeg svare, at det forekommer mig ikke at være rigtigt; thi det er Noget, som vistnok egentlig ikke er saa uljendt i Lovgivning. Vi have Exempler paa saadanne Bestemmelser, hvor der, efter at en Kontrakt er sluttet, netop fordræ en skriftlig Kontrakt. I den Henseende skal jeg erindre den ærede Ordfører om Bestemmelsen i Forordningen af 27de Mai 1848 om Forbedring i Husmands og Indrefters Naar; deri staar der, efter at der først er talt om Afslutning af Kontrakter, at det er Eierens Pligt at sørge for en skriftlig Kontrakts Oprettelse, og forsømmer han dette, og den Indflyttede derhos har hensiddet i Huset i en vis Tid, indtræder de og de Følger. Der have vi et Exempel paa en Lovbestemmelse, ved hvilken det er gjort til Pligt for en Mand at sørge for Oprettelse af skriftlig Kontrakt — altsaa det Samme, som der her er Tale om — efterat Kontraktforholdet er stiftet. Noget Lignende finder man i en gammel Plakat om Flyttetid osv. i Kjøbenhavn af 2den Oktober 1754, hvilken jeg netop er kommen i Tante om, og hvori der staar, at Leieren skal sørge for skriftlig Kontrakt, da den, der forsømmer at afslutte saadan Kontrakt, maa takke sig selv for, at han ikke kan komme til sin Ret. Jeg nævner blot disse to Exempler paa, at det ikke er erkjendt i Lovgivningen, at man først afslutter Kontrakt og dernæst fordræ den skriftlig. (Ordføreren: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.) Udvalgets Mindretal antager, at dets Vædringsforslag under Nr. 9 skal afhjælpe de Mangler, som efter Udvalgets Mening skæde ved § 7. Jeg tror, at den ærede Ordførers detaillerede Udtalelser i saa Henseende nærmest maa henvises til Ministeren, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind derpaa, men blot gjentage, at det, som for mig er Hovedindvendingen mod Mindretallets Forslag og forekommer mig saa afgjørende, at der ikke kan være Tale om at vedtage det, er, at der opstilles forskjellige Regler